

De Witte Roos

De Duitse studenten Sophie en Hans Scholl werden twintig jaar geleden onthoofd

In het bekennend panorama van onpeilbaar lijden en onbegrijpelijke misdadigheid van het Nazi-tijdperk, ontwaart men gelukkig de talrijke lichtpunten van heroiek verzet, ook in Duitsland.

Onlangs herdachten we twee Nazi-misdaden: twintig jaar was het reeds geleden dat de militaire ramp van Stalingrad zich in bloed, tranen en schande voltrok en voor dertig jaar had de Reichstag-brand plaats.

Vandaag gaat onze herinnering naar enkele jonge, idealistische slachtoffers van het Nazisme. Begin 1943, toen de slag om Stalingrad zijn hoogtepunt bereikte, konden de inwoners van München, die door de Ludwigstrasse gingen, op de huisgevels lezen: «Nieder mit Hitler». Het stond er zowat zeventig maal gekalkt. En de studenten die dezelfde dag de universiteit betraden zagen boven de ingang het woord «Freiheit». Korte

te van de misdaden tegen de Joden die de Nazi's reeds voltrokken en van de onmenselijke plannen die ze voor na de «Sieg» in petto hadden. Broer en zuster Scholl en hun vrienden besloten te handelen. Midde juni 1942 gebeurde iets ongewoons. Onder de studenten van München gingen pamfletten van hand tot hand, ze heetten de «Vlugschriften van de Witte Roos». Het Nazisme werd er hartstochtelijk in aangevallen en de Duitsers tot passieve weerstand aangezet. Kort na elkaar verschenen drie dergelijke pamfletten.

GEWAARSCHUWD

In de kelder van een atelier, ter beschikking gesteld door een kunstenaar, werd vele nachten getypt en gestencild. Nog moeilijker was het verspreiden. Broeder en zuster Scholl pakten hun drukke in koffers en reden per trein naar de grootste Duitse

Een foto, verschenen in «Hitler, de Gesel van Europa» en waarop men Sophie en Hans Scholl ziet, kort na hun aanhouding.

tijd later echter stelde een rode aanplakbrief de Nazi's weer gerust, want die vermeldde: «Wegens hoogverraad werden ter dood veroordeeld: de 24-jarige Christoph Probst, de 25-jarige Hans Scholl, de 22-jarige Sophie Scholl».

De dag van deze terechtstelling: 22 februari 1943 werd onlangs te München plechtig herdacht.

SNEL ONTGOOCHELD

Toen Adolf Hitler aan de macht kwam was Hans Scholl 15, zijn zuster Sophie was 12. Duitsland maakte een economische en politieke crisis door, maar nu zou het gaan beteren, de Nazi's hadden de mond vol over «vaderland» en «volksgemeenschap». Broer en zus gingen bij de Hitlerjeugd. Het leven en marsjeren in een georganiseerde gemeenschap van jongeren fascineerde hen en zij begrepen niet waarom hun vader tegen Hitler was.

Helaas, niemand is zonder fouten en broer en zus Scholl hadden de slechte eigenschap dat ze — hoe jong ze ook waren — door hun vader waren opgevoed om zelfstandig te leren denken. Het gevolg was dat vooral voor de oudere Hans het moole er gauw af was. Hij keerde ontgoocheld terug van de Nurnbergse partijdag.

In de lente van 1942 vonden talrijke Duitsers in hun brievenbus een gestencilde brief van de bisschop Galen van Münster, die tot weerstand tegen het Nazisme opriep. Door deze brief verrees Sophie en Hans Scholl

steden. Te Hamburg en Freiburg bewerkten ze de stichting van verzetskernen onder de plaatselijke studenten.

Begin 1943 kreeg Hans Scholl een naamloze waarschuwing dat de Gestapo hem in het oog hield. Maar de Stalingrad-ramp bood een enige gelegenheid voor anti-Nazi-oproepen. En dus gingen Sophie en Hans Scholl op 18 februari 1943 met handkoffers vol pamfletten naar de universiteit van München. Kort voor het begin van de cursussen strooiden ze hun papieren in de gangen en wat overbleef wierpen ze van de eerste verdieping in de grote hall. Het dient gezegd dat al enkele dagen opwinding heerste aan de universiteit dank zij «De Witte Roos». De dag tevoren hadden studenten zelfs op straat tegen het Nazisme gemanifesteerd. Een universiteitsbode had echter Sophie en Hans Scholl, die hij reeds lang «verdacht», bezig gezien met hun strooibiljettten. Hij sloot de deuren en verwittigde de Gestapo. Dat was het einde van de «Witte Roos».

«ZO DAPPER...»

Van 19 tot 22 februari werden Hans en Sophie Scholl «verhoord», kort na hen werd ook Christoph Probst, vader van drie kinderen, aangehouden. De bezeten en bloeddorstige Roland Freisler, voorzitter van het «Volksgericht» ijfde van Berlijn naar München. Op 22 februari werden Hans en Sophie Scholl door hem ter dood veroordeeld. De onthoofding had nog dezelfde dag plaats. Sophie Scholl was tijdens de onthoofding

Hier de feerd misbruikt werd door leugens en valde beloften — Hans Scholl
tot het en nóg komende, de eerste feerd, het slachtoffer werd een wit
vroeg, dat onder de rechtvaardig, het is, aangekleed, met weten de de misdaden
die onder de feerd, der Nazi's, gebeurde, daardoor zij zelf een het leven werd
benoemd, onder de zij tegen die misdaden zich hadden verzet.

zijn bijeen slachtoffer alvorens deze een
theater kampen terecht-komen, over
rechtvaardigheids, al de slachtoffer
eentje, politiek, geschied, en 2. en 3.